

Ђорђе Кубурић

FEED YOUR HEAD

Каже:

Ја сам биљка која расте на камену
И живим од буба које умру у мени.

И наставља:

Ја сам прах са душом,
Ја сам модро језеро сред шуме.

Повешћу те у шетњу око залива.
Летећемо мојим малим астралним авионом.
И вратићу те истог дана.

Додајем:

Пух ти је рекао да нахраниш главу,
А не да јуриш зечеве.

И завршавам:

Затворићу врата и одшкринућу прозор.

ВЕТАР У ЛЕЂА

Похађао сам
курс креативног писања.

Хотећи да спознам
епифанију
научио сам
како се из хобија пише песма.

Врховни архитекта интерактивне наставе
увео је дисциплину,
укинуо време и простор
и поставио мотивационе задатке:
експресивно изразити емоције
и вештину њиховог преношења,
доживети радост писања;

посаветовао нас
реалистично
како објавити књигу
и зарадити паре.

Научио сам понешто
о процесу стварања,
искусио велики прасак који рађа универзум приче,
ископао скривени таленат.

Добио сам ветар у леђа
и устукнуо.

Узверавши се до своје куле
извадио сам из полице
књигу Едгара Поа
и отворио
Филозофију композиције
у којој пише:
никад више.

КОЊ

Суспрегнут олабављеним кајасима
не може да ме повуче.
Збуњен и племенит
њушка ваздух;
сањари ливаду,
свој исконски дом.

И гледа
поиздаље и из потаје
тешке коње
што грме
док тегле гвожђурију
и отежале им главе.

А друм краја нема.¹

¹ Васко Попа.

ТРАГОВИ У ПЕСКУ

Осматраш већ виђене крајолике, гонеташ, опет, загонетку таласања пустог мора.
Доспеваш у исти, познати вилајет. Али другачији;
изокренути дежа ви.

После се сећаш како си олако текао будуће успомене,
заумне светове
који се опиру и неће у песму.

Јер та самотна времена поезије и вина
тек су топли трагови у песку.

А у празној кући
ничег више нема.

СУТОН

Блеснуо је, од сунца
корњачин оклој оџран кишом²

од јутрос је лето

осупнуо сам та
песмама из дворишта

даровао цвеће и траву
а добио уздарје:
подневни лепет птица и њихов пој

под сеновитим рујем
бројим своје сенке

и посматрам мраве
како развлаче бубу
коју су нетом убили

² Стеван Раичковић.

РАВНИЧАРСКИ СПЛИН

Терам комбајн
ту црвену лађу што брекће пожутелом пучином
чији је хоризонт ослоњен о небо боје океана.
Видокруг је монотон
и скоро досадан
као сура крештећа птичурина над мојом главом
(коју бих да отерам,
а она неће да оде).
За собом остављам
ружну стрњику
и злаћане бале сламе
од којих ће
(доцније)
скитница сачинити удобну постељу
и починути
сам на свету
запљускиван звучним таласима удаљених лавежа
и напослетку
скочиће да побегне
грубо осујећен батеријском лампом ноћног чувара.

COOL, BABY, COOL

Упути се према белој летњој ноћи
према муњама које палацају ван домашаја громобрана свемира.
Уђи у двориште, откопај кртичњак и крени лавиринтом.
Стићи ћеш
до светлог вилајета
у праскозорје
и угледати тужног петла који лепетом крила растерује ноћ.
А тамо се не пева.
Нити се чује пој птица.
Па ни петли не кукуричу.
Ипак,
*негде зайева шруба.*³
То Мајлсова хладна плавет обликује
лелек лета
и дреша
хладне чворове.

³ Момчило Настасијевић.